

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-02928/19-13

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle ustanovení § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád rozhodla podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozklad obviněného, spolku XXXXXX, se sídlem XXXXXX, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-02928/19-6 ze dne 7. srpna 2019, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

Obviněný, spolek XXXXXX, se sídlem XXXXXX (dále jen „obviněný“), je spolkem založeným mimo jiné za účelem ochrany lidských práv, shromažďování důkazů o porušování lidských práv a zveřejňování konkrétních případů o porušování lidských práv. Zároveň je provozovatelem webových stránek www.XXXXXX, jehož prostřednictvím jsou podávány informace o konkrétních případech porušování lidských práv, a to formou publikování spisové dokumentace s adekvátním komentářem pro veřejnost. Obviněný takto ve vztahu ke konkrétnímu případu veřejnosti zpřístupňuje veškerou komunikaci (zejména odeslané a doručené dopisy, včetně dokladů o doručení). Základním účelem tohoto má být vyvíjení tlaku na porušovatele lidských práv.

V souvislosti s provozováním uvedených webových stránek byl Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) prostřednictvím podnětu Policie České republiky upozorněn na zveřejnění osobních údajů XXXXXX týkajících se s ním vedeného trestního řízení. Další podnět týkající se předmětných webových stránek Úřadu zaslal XXXXXX, který si stěžoval na publikování údajů o jeho osobě, a to ve formě dokumentů z řízení o přestupcích.

Vzhledem k těmto podnětům správní orgán prvního stupně Úřadu zahájil správní řízení, v jehož rámci bylo vydáno rozhodnutí čj. UOOU-09787/18-11 ze dne 19. prosince 2018, kterým Úřad obviněnému v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím webových stránek www.XXXXXX mimo jiné ve výroku I.1. uložil ve stanoveném termínu ukončit zveřejňování specifikovaných osobních údajů XXXXXX a ve výroku I.2. ukončit zveřejňování specifikovaných osobních údajů XXXXXX. Na základě řádně podaného rozkladu vydané

rozhodnutí předsedkyně Úřadu čj. UOOU-09787/18-20 ze dne 5. dubna 2019 pak napadené rozhodnutí čj. UOOU-09787/18-11 ze dne 19. prosince 2018 co se týká výroku I.1. a výroku I.2. potvrdilo.

Z druhé strany však byl posledně uvedeným rozhodnutím předsedkyně Úřadu zrušen výrok I.3. rozhodnutí čj. UOOU-09787/18-11 ze dne 19. prosince 2018, jímž byla obviněnému uložena povinnost informovat na webových stránkách www.XXXXXX subjekty údajů podle čl. 14 nařízení (EU) 2016/679 o zpracování osobních údajů, ke kterému prostřednictvím uvedených webových stránek dochází a v této části byla věc správnímu orgánu prvního stupně vrácena k novému projednání. V návaznosti na zrušení výroku I.3. rozhodnutí čj. UOOU-09787/18-11 ze dne 19. prosince 2018 správní orgán prvního stupně Úřadu posléze vydal usnesení čj. UOOU-09787/18-26 ze dne 10. června 2019, jímž předmětné řízení zastavil, a to pro odpadnutí jeho důvodu.

Nicméně, vzhledem ke zjištění, že obviněný pravomocná opatření k nápravě uvedená ve výroku I.1. a výroku I.2. rozhodnutí čj. UOOU-09787/18-11 ze dne 19. prosince 2018 nepřijal, zahájil správní orgán prvního stupně Úřadu s obviněným řízení o přestupku. Jeho výsledkem bylo vydání nejprve příkazu čj. UOOU-02928/19-3 ze dne 8. července 2019, posléze ovšem zrušeného na základě odporu obviněného, a poté vydání rozhodnutí čj. UOOU-02928/19-6 ze dne 7. srpna 2019 (dále jen „rozhodnutí“). Rozhodnutím byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/2019 Sb., neboť nesplnil příkaz nebo porušil omezení zpracování osobních údajů nebo nedodržel přerušení toků údajů uložené Úřadem podle čl. 58 odst. 2 nařízení (EU) 2016/679, za což mu byla uložena pokuta ve výši 40.000 Kč.

Proti rozhodnutí se však obviněný ohradil včas podaným rozkladem, v němž požaduje zrušení rozhodnutí. V této souvislosti především uvedl, že usnesením čj. UOOU-09787/18-26 ze dne 10. června 2019 Úřad deklaroval neexistenci jakéhokoli právního důvodu pro vedení jakéhokoli řízení s obviněným a tímto právním aktem pak mají být de facto nesporně zrušeny i veškeré předchozí právní úkony, protože se staly protizákonnými z právního hlediska. Pokud tedy Úřad nevede s obviněným žádné řízení, nemůže po obviněném požadovat ani žádné právní úkony, ani mu udělovat pokutu. Dále konstatoval, že výzva k seznámení s podklady rozhodnutí mu byla doručena 31. července 2019 a měl tedy jen několik dní k využití svých práv, což považuje za nedostatečné.

Nutno dodat, že rozklad svým dopisem ze dne 4. září 2019 doplnila XXXXXX. Ta však v rámci tohoto řízení není v postavení účastníka a její podání ze dne 4. září 2019 tudíž je z výše uvedeného hlediska irelevantní. Nicméně, jelikož jí v rámci předmětného řízení bylo možno považovat za dotčenou osobou, bylo její podání ze dne 4. září 2019 vyřízeno jako stížnost podle ustanovení § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Odvolací orgán přezkoumal rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání a nejprve se zabýval argumentací obviněného.

V této souvislosti pak především konstatoval, že usnesením čj. UOOU-09787/18-26 ze dne 10. června 2019 bylo zastaveno řízení pouze ohledně povinnosti obviněného informovat na webových stránkách www.XXXXXX subjekty údajů podle čl. 14 nařízení (EU) 2016/679 o zpracování osobních údajů, tedy co se týká výroku I.3. rozhodnutí čj. UOOU-09787/18-11 ze dne 19. prosince 2018. Předmětným usnesením ovšem nebyl nijak dotčen výrok I.1.

rozhodnutí čj. UOOU-09787/18-11 ze dne 19. prosince 2018, kterým bylo obviněnému uloženo ve stanoveném termínu ukončit zveřejňování specifikovaných osobních údajů XXXXXX, ani výrok I.2. rozhodnutí čj. UOOU-09787/18-11 ze dne 19. prosince 2018, jímž bylo obviněnému uloženo ukončit zveřejňování specifikovaných osobních údajů XXXXXX. Tyto výroky byly následně potvrzené rozhodnutím předsedkyně Úřadu čj. UOOU-09787/18-20 ze dne 5. dubna 2019, přičemž nesplnění povinností vyplývajících z těchto výroků bylo předmětem tohoto řízení, respektive důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí. Je tak třeba jednoznačně odmítnout názor obviněného, podle něhož by neměl existovat žádný právní důvod pro vedené tohoto řízení.

Dále odvolací orgán shledal, že několikadenní faktická lhůta pro uplatnění práv obviněného na základě přípisu čj. UOOU-02928/19-5 ze dne 22. července 2019 byla způsobena pozdním vyzvednutím písemnosti (ta byla dodána do datové schránky dne 22. července 2019 a vyzvednuta byla až dne 31. července 2019), přičemž obviněný se nijak **nezasazoval o její prodloužení**, resp. práva na nahlédnutí do spisu nevyužil do dnešního dne. Zvláště nutno zdůraznit, že výzva ze dne 22. července 2019 stanovovala pro nahlédnutí do spisu telefonické projednání termínu. Přiměřenost faktické lhůty pro nahlédnutí do spisu je třeba poměřovat ve vztahu k takové procesní iniciativě obviněného, kterou by telefonicky (nebo jinak) ustálil skutečný termín nahlédnutí. Neobstojí proto klíčová námitka obviněného, že mu byly poskytnuty pouze tři pracovní dny pro nahlédnutí do spisu, neboť **k telefonické (nebo jiné) dohodě o termínu z důvodu nečinnosti obviněného vůbec nedošlo** (a sugestivně uváděná **vzdálenost sídla obviněného tak nehraje žádnou roli**), ačkoliv objektivně věděl, v jaké fázi se jeho věc nachází, a výzva pro něj nebyla po obsahové stránce překvapivou.

Nadto obviněný svoje práva mohl uplatňovat po celou dobu řízení zahájeného vydáním příkazu čj. UOOU-02928/19-3 ze dne 8. července 2019, když tuto písemnost obviněný vyzvedl dne 16. července 2019. Zároveň nutno připomenout, že rozklad podaný obviněným proti rozhodnutí je z obsahového hlediska ve srovnání s odporem podaným proti příkazu čj. UOOU-02928/19-3 ze dne 8. července 2019 pouze rozšířený o argumentaci týkající se právě údajné nemožnosti dostatečně hájit svoje práva. Ve zbytku pak jsou obě posledně připomenutá podání identická. Přehlédnout nelze fakt, že napadené rozhodnutí se **opírá o skutečnosti, jež byly obviněnému známy** z předchozího řízení (předchozích rozhodnutí), resp. z jeho vlastního jednání (ignorance výzev k nápravě s následkem neměnného skutkového stavu). Nutno zdůraznit, že obviněný ani v podaném rozkladu **neuveďl žádné nové skutečnosti či návrhy, které hodlal v řízení uplatnit** a postup správního orgánu prvního stupně mu v tom měl zabránit. Tvrzení obviněného ohledně nemožnosti dostatečně hájit svoje práva proto odvolací orgán považuje za účelové.

Zrušení napadeného rozhodnutí jen z důvodu tvrzené nepřiměřené lhůty by proto odvolací orgán považoval za **přepjatý formalismus**, neboť z žádného aspektu procesního vývoje neplyne, že by tato skutečnost mohla mít vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí samého.

Argumentaci obviněného proto odvolací orgán odmítl a zároveň po celkovém přezkoumání neshledal v žádném ohledu důvod způsobující nezákonnost rozhodnutí, přičemž za přiměřenou považuje i uloženou pokutu. Stejně tak neshledal ani žádná pochybení v postupu správního orgánu prvního stupně.

V souvislosti s celkovým přezkoumáním však odvolací orgán považuje za nezbytné zvláště zdůraznit, že toto řízení bylo zahájeno po dni 24. dubna 2019, kdy nabyl účinnosti zákon

č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, a tudíž je neaplikovatelné ustanovení § 66 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. ukládající řízení zahájená podle zákona č. 101/2000 Sb. dokončit právě podle tohoto posledně připomenutého zákona.

Dále odvolací orgán konstatuje, že neshledal žádný právní titul zakotvený zákonem č. 110/2019 Sb., který by dodatečně legalizoval zpracování osobních údajů popsané ve výrocích I.1. a I.2. rozhodnutí čj. UOOU-09787/18-11 ze dne 19. prosince 2018. Zejména za takovýto právní titul nelze považovat ustanovení § 17 a násl. zákona č.110/2019 Sb. nově umožňující zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu subjektu, slouží-li to přiměřeným způsobem pro novinářské účely. Je sice nutno připustit, že nosič, jehož pomocí jsou osobní údaje předávány, není pro posouzení novinářského účelu určující a tímto nosičem může být i internet (viz rozsudky soudního dvora EU ve věci C-73/07 a ve věci C-345/17). Z druhé strany je ale třeba připomenout už samotný primární účel provozování webových stránek www.XXXXXX, jímž je mj. vyvíjení tlaku na údajné porušovatele lidských práv. Tento je tedy v rozporu již s obecně deklarovaným účelem žurnalistiky, jímž je zpřístupňování informací, názorů či myšlenek veřejnosti (viz opět rozsudky soudního dvora EU ve věci C-73/07 a ve věci C-345/17), resp. rozsah osobních údajů zveřejněný obviněným je v traktovaných případech zjevně nepřiměřený vůči výše vymezenému legitimnímu účelu žurnalistiky. Rozsah osobních údajů, který je možno použít pro novinářské účely pak koresponduje s mírou práva na svobodu projevu a informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod, které není neohraničené a lze je omezit kupř. i tehdy, je-li to nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, tedy z důvodu ochrany soukromí garantovaného čl. 10 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti odvolací orgán odkazuje především na náleží Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 171/12, podle něhož je třeba rozlišovat mezi tzv. veřejnou osobností a soukromou osobou. Zatímco pro soukromé osoby platí v zásadě informační sebeurčení, tj. je v zásadě na této osobě, jaké informace uvolní pro okolní svět, veřejné osobnosti tím, že jsou veřejně činné, učinily své jednání předmětem obecné pozornosti, což znamená, že lze do jejich soukromé sféry do určité míry vstupovat. Jelikož dotčené osoby evidentně nejsou veřejně činnými osobami, zveřejnění předmětných osobních údajů by i z tohoto pohledu zjevně překročilo rámec § 17 a násl. zákona č. 110/2019 Sb.

Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 21. října 2019

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů
předsedkyně